

over en vis Alder, saaledes som man nu vil gøre det her i Landet. Det er endvidere sammesteds oplyst, at man vel i en Række fremmede Lande i nyere Tid har fundet det rimeligt at indføre en Aldersgrænse ogsaa for Dommere, men at man overalt — alene med Undtagelse af Sverige, hvis Grundlov paa dette Punkt er forskellig fra Danmarks — har fundet det sikrest og rigtigst udtrykkelig at gaa Grundlovsvejen. Saa vigtigt anser man andetsteds det heromhandlede Spørgsmaal for at være, og det skønt de tilsvarende Grundlovsparagraffer langt lettere tillod at give Bestemmelserne ved en almindelig Lov end den danske Grundlov.

Selv om man imidlertid i Modsætning til det foran bemærkede maatte finde Lovforslaget foreneligt med Grundloven, vilde det dog formentlig under Hensyn til den i vide Kredse herskende Tvivl være overvejende betænkeligt at gennemføre Forslaget som en almindelig Lov, thi har man først opgivet Grundlovens Værn for at sikre Domstolene mod enhver Fare for Vilkaarlighed fra Regeringsside, er Banen fri. Det ses da ogsaa, at den socialdemokratiske Ordfører i Folketinget, jfr. Folketingstidende 1932 — 33 Sp. 2544, kunde have ønsket at gaa videre med Hensyn til Aldersbestemmelsen, men ikke ansaa det for praktisk i hvert Fald i Øjeblikket. Dertil kommer, som oplyst af Professor Berlin i hans Responsum af 4. Maj 1933, jfr. Bilag 4, at man andetsteds er endog meget forsigtig med at give en Bestemmelse, om hvis Grundlovmæssighed der er grundet Tvivl, ved almindelig Lov.

Ganske bortset fra Spørgsmaalet om Lovforslagets Grundlovmæssighed eller Grundlovsstridighed maa Mindretallet fraaade Lovforslagets Vedtagelse, idet det, foruden at medføre en aarlig Merudgift paa mellem 100 000 og 200 000 Kr., vil bevirke, at der indenfor de kommende 3—4 Aar skal afskediges 32, det vil sige over $\frac{1}{3}$ af Landets Underdommere, bortset fra Sønderjylland. Og en saadan pludselig Forandring indenfor Dommerstanden vil af mange forskellige Grunde være meget uheldig.

Lovforslaget er derhos efter Mindre-

tallets Formening overflødig for at opnaa de Formaal, der angives.

Justitsministeren har det nemlig ifølge den bestaaende Lovgivning — Retsplejelovens § 49 — i sin Magt at faa fjernet Dommere, som ikke kan passe deres Embede paa Grund af vedvarende Aands- eller Legemssvagthed, med almindelig Pension. Ligesom denne Lovbestemmelse giver Ministeren en Ret, saaledes medfører den ogsaa efter Mindretallets Formening en Pligt for ham til at gribe ind, naar Forholdene paakræver det. Hertil kommer, at Justitsministeriet overfor Finansministeriet har forpligtet sig til med Hensyn til Underdommere at rette Henstilling til vedkommende, jfr. Underbilag 5 til Bilag 6.

Men selv om Ministeren ikke vilde gaa denne af Lovgivningen og ifølge Overenskomst mellem de 2 Ministerier foreskrevne Vej, kunde han have fjernet de ganske enkelte Dommere, som der hentydedes til i Folketinget, mod en Udgiftsforøgelse af ca. 3 000 Kr. for hver Dommer, og det havde ikke været nødvendigt af den Grund at gaa med til ovenstaaende store aarlige Udgift.

For imidlertid at klargøre, at Ministeren er pligtig til at fjerne Dommere, som ikke kan passe deres Embede, har Mindretallet stillet Ændringsforslaget under Nr. 1. Herved indføres en rationel Ordning og den eneste rationelle Løsning af Spørgsmaalet, som er forenelig med Grundloven, medens Lovforslaget, bortset fra Spørgsmaalet om dets Grundlovmæssighed, er irrationelt og ikke holdbart. Det vil ogsaa medføre, at de Spørgsmaal, som blev løst ved Tjenestemandsløven, nemlig Spørgsmaalet om Dommernes Lønning og den meget strenge Adgang til Bierhverv, uden Tvivl snart vil rejse sig igen, idet man, naar Dommerembederne skal besættes med de bedst kvalificerede, vanskelig kan opretholde navnlig den sidste Regel, som har virket overordentlig godt, naar Dommerne bliver stillet daarligere end andre Embedsmænd med Hensyn til Aldersgrænsen.

For det Tilfælde, at dette Ændringsforslag ikke vedtages, maa Mindretallet tilraade at stemme mod Lovforslaget.